

Sygn. akt: II K 86/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2021 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie Wydział II Karny

w składzie :

Przewodniczący: SSO Marcin Buzdygan

Ławnicy: Piotr Stefański, Dorota Skrońska

Protokolant: Joanna Niedźwiedź

w obecności Prokuratora Krzysztofa Kierata

po rozpoznaniu w dniach: 12 października 2020 roku, 16 listopada 2020 roku, 18 stycznia 2021 roku

sprawy

1. **D. K. (1)**, syna M. i U. z domu K., urodz. (...) w R.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 11 czerwca 2020 roku w C., na wale rzeczonym rzeki S. przy ul. (...), usiłował dokonać rozboju na osobie M. C. w ten sposób, że posługując się nożem z ostrzem przyłożonym do brzucha pokrzywdzonego doprowadził do stanu bezbronności, a następnie zażądał wydania telefonu komórkowego marki (...) wartości 600 zł należącego do M. C., jednak zamierzonego zaboru mienia nie dokonał z uwagi na spłoszenie przez osoby postronne przechodzące po wale rzeczonym

to jest o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w związku z art. 280 § 2 kk

II. w dniu 12 czerwca 2020 roku w C., na kładce rzeki S., przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. S., używając przemocy poprzez posłużenie się nożem i dokonane przez D. K. (1) dźgnięcia w lewą nogę D. C. spowodował ranę kłutą przednio przyśrodkowej części lewego uda, a które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na okres poniżej siedmiu dni, a także przykładając nóż do gardła w/w oraz grożąc natychmiastowym użyciem przemocy doprowadzili pokrzywdzonego do stanu bezbronności, a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie około 170 zł na szkodę D. C.

to jest o przestępstwo z art. 280 § 2 kk w związku z art. 157 § 2 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk

2. **M. S.**, syna Z. i Z. z domu D., urodz. (...) w C.

oskarżonego o to, że:

III. w dniu 12 czerwca 2020 roku w C., na kładce rzeki S., przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1), używając przemocy poprzez posłużenie się nożem i dokonane przez D. K. (1) dźgnięcia w lewą nogę D. C. spowodował ranę kłutą przednio przyśrodkowej części lewego uda, a które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na okres poniżej siedmiu dni, a także przykładając nóż do gardła w/w oraz grożąc natychmiastowym użyciem przemocy doprowadzili pokrzywdzonego do stanu bezbronności, a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie około 170 zł na szkodę D. C.

to jest o przestępstwo z art. 280 § 2 kk w związku z art. 157 § 2 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk

1. uznaje oskarżonego **D. K. (1)** za winnego tego, że działając w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu dopuścił się ciągu przestępstw w ten sposób, że:

a) (w ramach czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku) w dniu 11 czerwca 2020 roku w C., na wale rzeczonym rzeki S. przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, posługując się nożem, który przyłożył do brzucha pokrzywdzonego M. C., usiłował zabrać w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki (...) wartości 600 zł na szkodę pokrzywdzonego M. C., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na spłoszenie przez osoby postronne, to jest czynu z art. 13 § 1 kk w związku z art. 280 § 2 kk,

b) (w ramach czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku) w dniu 12 czerwca 2020 roku w C., na kładce rzeki S., przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. S. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, posługując się nożem, stosując przemoc poprzez ugodzenie nożem D. C. w lewą nogę czym spowodował ranę kłutą przednio-przyśrodkowej powierzchni lewego uda, które to obrażenia naruszyły prawidłowe czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni oraz przykładając nóż do szyi pokrzywdzonego i grożąc mu pozbawieniem życia, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 170 zł na szkodę pokrzywdzonego D. C. to jest czynu z art. 280 § 2 kk w związku z art. 157 § 2 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk

i za to na mocy art. 280 § 2 kk przy zastosowaniu art. 11 § 3 kk w związku z art. 91 § 1 kk skazuje oskarżonego na jedną karę 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. uznaje oskarżonego **M. S.** za winnego tego, że w dniu 12 czerwca 2020 roku w C., na kładce rzeki S., przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. K. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, posługując się nożem, stosując przemoc poprzez ugodzenie przez D. K. (1) nożem D. C. w lewą nogę co spowodowało ranę kłutą przednio-przyśrodkowej powierzchni lewego uda oraz przykładając nóż do szyi pokrzywdzonego i grożąc mu pozbawieniem życia, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 170 zł na szkodę pokrzywdzonego D. C. to jest czynu z art. 280 § 2 kk i za to na mocy art. 280 § 2 kk skazuje oskarżonego na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

3. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonych D. K. (1) i M. S. obowiązek naprawienia szkody zasądzając solidarnie od oskarżonych D. K. (1) i M. S. na rzecz pokrzywdzonego D. C. kwotę 170 (sto siedemdziesiąt) zł;

4. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego D. K. (1) obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wyrządzoną przestępstwem opisanym w punkcie 1b zasądzając od oskarżonego D. K. (1) na rzecz pokrzywdzonego D. C. kwotę 2.000 (dwa tysiące) zł;

5. na podstawie art. 93a § 1 pkt 3 kk, art. 93b § 1 kk i art. 93c pkt 5 kk orzeka wobec oskarżonego D. K. (1) środek zabezpieczający w postaci terapii uzależnień;

6. na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonym na poczet orzeczonych kar:

- oskarżonemu D. K. (1) na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia(...) do dnia (...)

- oskarżonemu M. S. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia (...)do dnia (...)

7. na podstawie art. 230 § 2 kpk nakazuje zwrócić dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr I/556/20/P k. 146 akt: spodnie jeansowe marki C. (...) oskarżonemu D. K. (1), spodnie dresowe marki A. pokrzywdzonemu D. C.;

8. na podstawie art. 29 prawa o adwokaturze z 26 maja 1982 roku zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. P. kwotę 1.402,20 zł (jeden tysiąc czterysta dwa złote dwadzieścia groszy) tytułem obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu D. K. (1) wraz z należnym podatkiem od towarów i usług;

9. na podstawie art. 29 prawa o adwokaturze z 26 maja 1982 roku zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. K. kwotę 1.402,20 zł (jeden tysiąc czterysta dwa złote dwadzieścia groszy) tytułem obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu M. S. wraz z należnym podatkiem od towarów i usług;

10. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonych od opłaty i pozostałych kosztów procesu, którymi obciąża Skarb Państwa.

Piotr Stefański SSO Marcin Buzdygan Dorota Skrońska

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	IIK 86/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany,	

		jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	D. K. (1)	pkt 1a sentencji wyroku, pkt I części wstępnej wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W dniu 11 czerwca 2020 roku w godzinach popołudniowych pokrzywdzony M. C. spotkał się ze swoją znajomą M. D., zakupili alkohol i udali się nad rzekę S., aby go spożywać. Dotarli na wał rzeczny przy ulicy (...). Tam spożywali alkohol, a po pewnym czasie dołączyli do nich D. C., oskarżony D. K. (1) (pseud. (...)) i oskarżony M. S. (pseud. (...)). Potem dołączyli kolejni mężczyźni, i wszyscy wspólnie spożywali alkohol. W trakcie tej imprezy M. C. wyciągnął swój telefon komórkowy marki (...) (wartości około 600 zł) i telefonem tym wykonywano zdjęcia przebywających tam osób. Około godz. 19.30 oskarżony D. K. (1) podszedł do pokrzywdzonego M. C. i powiedział do niego, że chce z nim o czymś porozmawiać i poprosił go, aby odeszli od zgromadzonych tam osób. Gdy oskarżony i pokrzywdzony znaleźli się w odległości około 5	Zeznania świadka M. C.	k. 3-5	

<p>metrów od pozostałych, oskarżony D. K. (1) wyciągnął nóż kuchenny, przyłożył go do brzucha pokrzywdzonego i zażądał od niego wydania telefonu mówiąc, że nie ma nic do stracenia. Pokrzywdzony próbował zwlekać mówiąc, że telefon jest zabezpieczony, lecz oskarżony przyciskał nóż do jego brzucha. W pewnym momencie tuż obok przechodziło dwóch obcych mężczyzn. Widok tych mężczyzn spłoszył oskarżonego, który schował nóż, a następnie oskarżony i pokrzywdzony powrócili do osób pijących alkohol. Po pewnym czasie pokrzywdzony postanowił udać się do domu i zaczął się oddalać w kierunku przystanku autobusowego. Oskarżony D. K. (1) podążał za nim w pewnej odległości. Pokrzywdzony M. C. zdołał wsiąść do autobusu, a oskarżony oddalił się. Po dotarciu do domu pokrzywdzony zadzwonił na Policję informując o zdarzeniu.</p>			
<p>Zeznania świadka M. D.</p>	<p>k. 66-68, 459</p>		
<p>Częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. K. (1)</p>	<p>k. 79-82, 99-100, 114, 343</p>		
<p>Zeznania świadka D. C.</p>	<p>k. 19-20</p>		
<p>Protokół oględzin osoby</p>	<p>k. 9-10</p>		

Zdjęcia	k. 15-18		
1.1.2.	D. K. (1), M. S.	pkt 1b i 2 sentencji wyroku, pkt II i III części wstępnej wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>W dniu 12 czerwca 2020 roku w godzinach popołudniowych pokrzywdzony D. C. przebywał na kładce rzeki S. przy ulicy (...) i spożywał alkohol. W pewnym momencie podeszli do niego znani mu od długiego czasu oskarżeni: D. K. (1) (pseud. (...)) i M. S. (pseud. (...)). Następnie oskarżeni i pokrzywdzony wspólnie spożywali alkohol. Gdy wypili posiadany alkohol oskarżeni chcieli zakupić kolejną partię alkoholu, lecz nie posiadali pieniędzy, a wiedzieli, iż pokrzywdzony dysponuje gotówką. Wówczas oskarżony D. K. (1) wyciągnął nóż kuchenny i bez ostrzeżenia wbił go w lewe udo pokrzywdzonego D. C.. Następnie oskarżony D. K. (1) wyciągnął nóż z nogi pokrzywdzonego i obaj oskarżeni zażądali od D. C. wydania pieniędzy. Ponadto oskarżeni powiedzieli do pokrzywdzonego, że jeśli nie wyda im pieniędzy to oskarżony D. K. (1) poderżnie mu gardło,</p>	<p>Zeznania świadka D. C.</p>	<p>k. 57-58, 345</p>	

<p>po czym oskarżony D. K. (1) przyłożył nóż do szyi pokrzywdzonego. Pokrzywdzony D. C. wyciągnął z kieszeni posiadane pieniądze w kwocie 170 zł, które oskarżeni wyrwali mu z ręki. Oskarżeni oddalili się z miejsca zdarzenia. Następnie pokrzywdzony został przewieziony przez zespół Pogotowia (...) do szpitala, gdzie opatrzono mu ranę. W efekcie ciosu nożem zadanego przez oskarżonego D. K. (1) pokrzywdzony D. C. doznał obrażeń ciała w postaci rany klutej przednio-przyśrodkowej powierzchni lewego uda, które to obrażenia naruszyły prawidłowe czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni.</p>			
<p>Częściowo zeznania świadka L. S.</p>	<p>k. 136-138</p>		
<p>Zeznania świadka K. K.</p>	<p>k. 360-361</p>		
<p>Zeznania świadka M. B.</p>	<p>k. 361</p>		
<p>Częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. K. (1)</p>	<p>k. 79-82, 99</p>		
<p>Karta informacyjna</p>	<p>k. 48</p>		
<p>opinia sądowo – lekarska</p>	<p>k. 150-151</p>		
<p>sprawozdanie z badań genetycznych</p>	<p>k. 205-212</p>		

Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCena DOWOdów			
Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	Zeznania świadka M. C.	Sąd dał wiarę zeznaniom świadka uznając je za konsekwentne, spójne, logiczne oraz mające potwierdzenie w zasadach doświadczenia życiowego i znajdujące potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym sprawy. Sam fakt, że M. C. jako pokrzywdzony w sprawie był zainteresowany w określonym jej rozstrzygnięciu nie stanowi przyczyny uzasadniającej odmówienie wiary jego zeznaniom. Są one konsekwentne i brak jest jakichkolwiek	

sprzeczności w jego zeznaniach, które osłabiałyby ich wiarygodność. Zeznania pokrzywdzonego znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka M. D., w tych wyjaśnieniach oskarżonego D. K. (1), które Sąd uznał za wiarygodne oraz w protokole oględzin jego osoby. Świadek M. D. potwierdziła relację M. C. w ten sposób, iż identycznie zrelacjonowała to zdarzenie, choć nie była świadkiem samego zajścia między pokrzywdzonym a oskarżonym, lecz podała to co następnego dnia przekazał jej M. C.. Ponadto jej zeznania potwierdzają zeznania pokrzywdzonego w kwestii okoliczności poprzedzających atak ze strony oskarżonego. Podobne znaczenie mają też zeznania świadka D. C.. Ponadto zeznania pokrzywdzonego znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego D. K. (1), który prawie identycznie opisał zajście pomiędzy nimi i żądanie wydania telefonu połączone z użyciem noża. Wskazać jeszcze należy, iż oględziny osoby M. C. potwierdzają jego zeznania, w których stwierdził, iż oskarżony przyłożył mu nóż do brzucha. Z protokołu oględzin osoby pokrzywdzonego wynika jednoznacznie, iż

		<p>stwierdzono u niego otarcie naskórka na brzuchu w okolicy pępkowej. Umieszczenie tego śladu oraz jego charakter odpowiadają twierdzeniu pokrzywdzonego, iż oskarżony przyłożył mu nóż do brzucha.</p>
<p>Zeznania świadka M. D.</p>	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom świadka uznając je za konsekwentne, spójne, logiczne oraz mające potwierdzenie w zasadach doświadczenia życiowego i znajdujące potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym sprawy. Zeznania M. D. znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków M. C. i D. C. oraz w tych wyjaśnieniach oskarżonego D. K. (1), które Sąd uznał za wiarygodne. Nadmienić należy, iż M. D. nie miała żadnego interesu w określonym rozstrzygnięciu sprawy, a co za tym idzie nie miała interesu w złożeniu zeznań określonej treści.</p>	
<p>Częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. K. (1)</p>	<p>Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie w jakim przyznał się do popełnienia czynu na szkodę M. C. oraz w swoich pierwszych wyjaśnieniach opisał okoliczności zdarzenia, które miało miejsce w dniu 11 czerwca 2020 roku. W tym zakresie jego wyjaśnienia znajdują potwierdzenie</p>	

	<p>w zeznaniach świadków M. C., M. D. i D. C.. Z wyjaśnień tych wynika jednoznacznie, iż oskarżony znajdując się na osobności z pokrzywdzonym przystawił mu nóż do brzucha i zażądał od niego wydania telefonu. Jeśli chodzi natomiast o kwestię przechodzących wówczas obok nich mężczyzn, to w tym zakresie oskarżony sam stwierdził, iż faktycznie tak mogło być, co znajduje potwierdzenie w zeznaniach świadka M. C..</p>	
Zeznania świadka D. C.	Sąd ocenił zeznania świadka identycznie, jak zeznania świadka M. D..	
1.1.2	Zeznania świadka D. C.	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom świadka uznając je za konsekwentne, spójne, logiczne oraz mające potwierdzenie w zasadach doświadczenia życiowego i znajdujące potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym sprawy. Sam fakt, że D. C. jako pokrzywdzony w sprawie był zainteresowany w określonym jej rozstrzygnięciu nie stanowi przyczyny uzasadniającej odmówienie wiary jego zeznaniom. Wskazać należy, iż zeznania świadka składane w postępowaniu przygotowawczym i przed Sądem różnią się nieco w kwestii pewnych szczegółów zdarzenia.</p>

Różnice te dotyczą jednak okoliczności drugorzędnych i świadek w przekonujący sposób wytłumaczył przyczynę powstania rozbieżności, jak też stanowczo wskazał, która z wersji odpowiada rzeczywistości przebiegowi zdarzeń. Niewątpliwie przyczyną zaistnienia tych rozbieżności mogło być to, że w chwili zdarzenia D. C. był pod wpływem alkoholu, a nadto stres, jaki przeżył w wyniku zaatakowania go nożem, uszkodzenia jego ciała i grożenia mu pozbawieniem życia. Podkreślić jednak należy, iż pokrzywdzony konsekwentnie wskazywał, iż został zaatakowany nożem przez oskarżonego D. K. (1), który ugodził go w udo, a następnie oskarżeni D. K. (1) i M. S. żądali od niego wydania pieniędzy grożąc mu pozbawieniem życia, po czym zabrali mu pieniądze, które wyciągnął z kieszeni. Zeznania pokrzywdzonego częściowo znajdują potwierdzenie w tych zeznaniach świadka L. S., które Sąd uznał za wiarygodne. Z zeznań tego ostatniego wynika, iż tuż po zdarzeniu spotkał D. C., który miał zakrwawione ręce i przekazał mu, że znany mu mężczyzna (którego L. S. rozpoznał jako D. K. (1)) z kolegą ugodzili go nożem w nogę, a konkretnie, że

		<p>nożem ugodził go D. K. (1) i przyłożył mu nóż do szyi. Ponadto zeznania świadka D. C. znajdują potwierdzenie w sprawozdaniu z badań genetycznych, z którego wynika, iż na spodniach oskarżonego D. K. (1) ujawniono ślady krwi pochodzącej od D. C.. Jest dla Sądu oczywistym, że ślady te powstały w momencie zdarzenia, gdy oskarżony D. K. (1) wyciągnął nóż wbity uprzednio w udo pokrzywdzonego. Oskarżony D. K. (1) nie podał innych wiarygodnych okoliczności, w których krew pokrzywdzonego mogła znaleźć się na jego spodniach.</p>
<p>Częściowo zeznania świadka L. S.</p>	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom świadka złożonym w postępowaniu przygotowawczym uznając je za spójne, logiczne i znajdujące potwierdzenie w materiale dowodowym, na którym oparł się Sąd ustalając stan faktyczny sprawy. Zeznania L. S. złożone w postępowaniu przygotowawczym znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka D. C.. Ponadto z zeznań świadków K. K. i M. B. wynika jednoznacznie, iż L. S. złożył te zeznania spontanicznie relacjonując wydarzenia, których był uczestnikiem.</p>	

Zeznania świadka K. K.	Sąd dał wiarę zeznaniom świadka uznając je za konsekwentne, spójne, logiczne oraz mające potwierdzenie w zasadach doświadczenia życiowego i znajdujące potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym sprawy. Nadmienić należy, iż K. K. nie miał żadnego interesu w określonym rozstrzygnięciu sprawy, a co za tym idzie nie miał interesu w złożeniu zeznań określonej treści.	
Zeznania świadka M. B.	Sąd ocenił zeznania świadka identycznie, jak zeznania świadka K. K..	
Częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. K. (1)	Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego jedynie w zakresie, w jakim stwierdził, iż tego dnia był w stanie nietrzeźwości oraz, że tego dnia był w towarzystwie oskarżonego M. S., gdyż znajduje to potwierdzenie w zeznaniach świadka D. C.. Ponadto z pewną dozą ostrożności oceniono oświadczenie oskarżonego, iż nie wyklucza, że spotkał się z D. C. i dźgnął go nożem, lecz nie pamięta tego z powodu swego stanu nietrzeźwości. W świetle pozostałych dowodów uznanych przez Sąd za wiarygodne stwierdzić należy, iż w oświadczeniu tym oskarżony w zasadzie przyznał, iż doszło do zdarzenia w	

	okolicznościach opisanych przez D. C..		
Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1.1	zeznania świadków Z. S. i A. H.	Świadczenie Ci nie posiadali informacji istotnych z punktu widzenia przedmiotu postępowania.	
1.1.2	Częściowo zeznania świadka L. S.	Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka złożonym w postępowaniu sądowym, albowiem są one nielogiczne, niejasne, sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego, jak też z materiałem dowodowym, na którym oparł się Sąd ustalając stan faktyczny sprawy. Podana przez L. S. przed Sądem wersja jego spotkania z D. C. w dniu 12 czerwca 2020 roku jest wręcz absurdalna i nie wytrzymuje krytyki w świetle zasad doświadczenia życiowego. Ponadto niemożliwym jest, aby D. C. doznał stwierdzonych u niego obrażeń w wyniku skaleczenia o rampę kolejową. Niemożliwym jest również, aby	

		<p>oskarżony D. K. (1) przyszedł tego dnia do L. S. „trzeźwiutki” skoro sam oskarżony twierdzi, iż tego dnia był nietrzeźwy i nie pamięta w zasadzie co robił. Zeznania L. S. złożone na rozprawie są wewnętrznie sprzeczne, gdyż po odczytaniu jego zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym najpierw zeznał, że nigdy nie składał takich zeznań, nigdy nie rozmawiał z żadnym policjantem, a następnie potwierdził, iż pod protokołem przesłuchania go znajdują się jego podpisy. Ponadto zeznania te pozostają w oczywistej sprzeczności z zeznaniami funkcjonariuszy Policji K. K. i M. B., z których wynika jednoznacznie, iż L. S. złożył te zeznania spontanicznie relacjonując wydarzenia, których był uczestnikiem, a zawarte w protokole treści pochodzą tylko od niego.</p>	
<p>Częściowo wyjaśnienia oskarżonego D. K. (1)</p>	<p>Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w których zaprzeczył, aby 12 czerwca spotkał się z D. C.. Wskazać należy, iż to stwierdzenie pozostaje w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego, w których podał, że nie wyklucza, że spotkał się z D. C. i dźgnął go nożem, lecz nie pamięta</p>		

tego z powodu swego stanu nietrzeźwości. Skoro oskarżony sam stwierdza, że nie pamięta co tego dnia robił, to jego stwierdzenie, iż nie spotkał D. C. jest kompletnie niewiarygodne. Ponadto to zaprzeczenie spotkania z D. C. nie wytrzymuje krytyki w świetle wiarygodnych zeznań pokrzywdzonego D. C., jak też tych zeznań świadka L. S., które Sąd uznał za wiarygodne. Świadek D. C. dokładnie opisał okoliczności zdarzenia, zachowanie oskarżonych D. K. (1) i M. S., a jego zeznania nie pozostawiają wątpliwości, co do tego, iż został zaatakowany przez oskarżonych. Ponadto tym wyjaśnieniom oskarżonego przeczą wnioski płynące ze sprawozdania z badań genetycznych, z którego wynika, iż na spodniach oskarżonego D. K. (1) ujawniono ślady krwi pochodzącej od D. C.. Jest dla Sądu oczywistym, że ślady te powstały w momencie zdarzenia, gdy oskarżony D. K. (1) wyciągnął nóż wbity uprzednio w udo pokrzywdzonego. Oskarżony D. K. (1) nie podał innych wiarygodnych okoliczności, w których krew pokrzywdzonego mogła znaleźć się na jego spodniach. Dodać należy, iż wyjaśnienia oskarżonego D. K. (1) złożone w postępowaniu

	<p>sądowym, w których podał, z jakich przyczyn nosił przy sobie nóż kuchenny są absurdalne i nie wytrzymują krytyki w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego.</p>	
<p>wyjaśnienia oskarżonego M. S.</p>	<p>Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego M. S., albowiem są one nielogiczne, sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego, jak też z dowodami, na których oparł się Sąd ustalając stan faktyczny sprawy. Wyjaśnieniom oskarżonego przeczą wiarygodne zeznania pokrzywdzonego D. C., który jednoznacznie wskazał, iż oskarżony M. S. zaatakował go wspólnie z oskarżonym D. K. (1) przy użyciu noża i zabrał mu pieniądze. Ponadto wyjaśnienia oskarżonego M. S. są wewnętrznie sprzeczne, albowiem w postępowaniu przygotowawczym podał on zupełnie odmienne okoliczności zdarzeń z dnia 12 czerwca, aniżeli te, które wskazał w postępowaniu sądowym. Oskarżony nie potrafił w logiczny sposób wyjaśnić tych sprzeczności, a jego twierdzenie, iż składając zeznania w postępowaniu przygotowawczym pomylił daty i nie wiedział, o jakie zdarzenie chodzi jest kłamliwe i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego.</p>	

	<p>Oczywistym jest, że wersja podana przed Sądem została wymyślona przez oskarżonego po zapoznaniu się przez niego z aktami sprawy i miała stanowić próbę obrony i uchylecia się przed odpowiedzialnością karną. Wskazać należy również na brak konsekwencji w wyjaśnieniach oskarżonego, albowiem stwierdził on, że najpierw spotkał D. C., gdy ten kupował alkohol, a potem wyjaśnił, że nie wiedział, że D. C. ma pieniądze. Skoro oskarżony widział fakt kupowania alkoholu przez pokrzywdzonego to musiał mieć świadomość, że dysponuje on pieniędzmi. Dodać należy, iż wyjaśnienia oskarżonego pozostawały również w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego D. K. (1), gdyż ten od początku wyjaśniał, że w dniu 12 czerwca spotkał się z oskarżonym M. S.. Zauważyć należy, iż z wyjaśnień oskarżonych wynika, że między nimi nie było żadnych konfliktów, a więc oskarżony D. K. (1) nie miał powodu, aby fałszywie obciążać oskarżonego M. S. w swoich pierwszych wyjaśnieniach.</p>	
<p>3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>		
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>

#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1a	D. K. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Oskarżony D. K. (1), w dniu 11 czerwca 2020 roku, posłużył się nożem kuchennym zmierzając do zawładnięcia telefonem należącym do pokrzywdzonego M. C.. Po oddaleniu się z pokrzywdzonym od grupy towarzyszących im osób oskarżony D. K. (1) wyciągnął posiadany nóż i przyłożył go do brzucha pokrzywdzonego. Przyciskając nóż do brzucha pokrzywdzonego zażądał od niego wydania telefonu komórkowego. Użycie noża w sposób opisany powyżej niewątpliwie wywołało obawy pokrzywdzonego i stanowiło element mający skłonić go do wydania telefonu. Wskazać należy, iż w myśl poglądów utrwalonych w doktrynie i orzecznictwie: „przyjmuje się, że "posługiwanie się" ma szerszy zakres znaczeniowy od czasownika "używa" i obejmuje wszelkie manipulowanie takimi środkami, w tym także ich okazywanie w celu wzbudzenia w ofierze obawy ich użycia (por.</p>			

wyrok SA w Lublinie z 14 października 2004 r., II Aka 182/04, Prok. i Pr. 2005, nr 7-8, poz. 28). Każda zatem forma demonstrowania broni palnej, noża lub innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu (np. przystawianie go do ciała ofiary lub chociażby konkludentne prezentowanie groźby natychmiastowego jego zastosowania) w celu dokonania zaboru rzeczy, zmierzająca do spotęgowania przemocy względnie groźby jej zastosowania lub wywołania większej obawy i poczucia zagrożenia, może być uznana za posługiwanie się tym narzędziem lub przedmiotem (por. wyrok SN z 3 maja 1984 r., II KR 81/85, OSNPG 1984, nr 11, poz. 99 oraz zawierające tak samo brzmiące tezy wyroki SN z 7 kwietnia 1971 r., IV KR 22/71, OSNPG 1971, nr 10, poz. 181; z 29 września 1971 r., IV KR 186/71, OSNPG 1972, nr 1, poz. 12; z 18 kwietnia 1984 r., II KR 73/84, OSNKW 1984, nr 9, poz. 91 i z 12 listopada 1985 r., IV KR 274/85, OSNKW 1986, nr 9-10, poz. 78)” (Małgorzata Dąbrowska – Kardas, Piotr Kardas, Komentarz do art. 280 Kodeksu karnego, Zakamycze 2006, teza 89). Nie ma, więc wątpliwości, iż oskarżony D. K. (1) posługiwał się nożem

w rozumieniu art. 280 § 2 kk, gdyż okazał go pokrzywdzonemu i przyłożył go do jego brzucha powodując nawet otarcie naskórka. Użycie noża miało skłonić pokrzywdzonego do wydania telefonu, a więc było niezbędnym elementem przestępstwa rozboju. Stosując tą formę oddziaływania na pokrzywdzonego oskarżony zmierzał bezpośrednio do zaboru jego telefonu komórkowego. Świadczy o tym jednoznacznie żądanie wydania telefonu wypowiedziane przez oskarżonego pod adresem pokrzywdzonego. Oskarżony zamierzonego celu jednak nie osiągnął, co było wynikiem spłoszenia go przez osoby postronne, które pojawiły się w pobliżu. Wskazać w tym miejscu należy, iż z zeznań pokrzywdzonego M. C. wynika, iż widok obcych mężczyzn skłonił oskarżonego do odstąpienia od zaboru. Potwierdza to również fakt, iż po oddaleniu się pokrzywdzonego z miejsca zdarzenia oskarżony poszedł za nim, śledził go i ewidentnie starał się ponownie go zaatakować. Prowadzi to do wniosku, iż sam fakt zablokowania telefonu (o którym wspominał pokrzywdzony i oskarżony) nie skłonił oskarżonego do zaniechania żądania wydania go przez

pokrzywdzonego, lecz wynikało to z obawy przed ewentualnymi świadkami czynu. W konsekwencji brak podstaw do przyjęcia, iż oskarżony D. K. (1) dobrowolnie odstąpił od dokonania przestępstwa rozboju na osobie pokrzywdzonego. W ten sposób oskarżony D. K. (1) wypełnił swoim zachowaniem znamiona przestępstwa z art. 13 § 1 kk w związku z art. 280 § 2 kk.

Oskarżony D. K. (1) działał tu z zamiarem bezpośrednim w celu zabrania telefonu i przywłaszczenia go. Świadczy o tym kierowane przez oskarżonego pod adresem pokrzywdzonego żądanie wydania telefonu. Oskarżony swoim zamiarem obejmował też użycie noża wobec pokrzywdzonego mające skłonić go do wydania rzeczy.

#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1b, 2	D. K. (1), M. S.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Oskarżeni D. K. (1) i M. S. zastosowali różnego rodzaju formy oddziaływania wobec pokrzywdzonego D. C.,			

które służyły do
zawładnięcia jego
pieniędzmi. Pierwszą
z form oddziaływania
oskarżonych na
pokrzywdzonego było
ugodzenie przez
oskarżonego D. K. (1)
nożem pokrzywdzonego w
lewą nogę. Niewątpliwie
mamy tu do czynienia
z użyciem przemocy
w rozumieniu art.
280 kk. Kolejną z
form oddziaływania było
wypowiadanie gróźb pod
adresem pokrzywdzonego
D. C.. Starając się
zmusić pokrzywdzonego
do wydania pieniędzy
oskarżeni powiedzieli do
niego, że jeśli nie wyda
im pieniędzy to oskarżony
D. K. (1) poderżnie mu
gardło, po czym oskarżony
D. K. (1) przyłożył nóż
do szyi pokrzywdzonego.
W stwierdzeniu tym i
następującym po nim
przyłożeniu noża do szyi
zawarta była ewidentna
groźba pozbawienia życia
D. C.. W obu tych
formach oddziaływania na
pokrzywdzonego
oskarżeni posługiwali się
nożem. Oskarżony D. K.
(1) najpierw wbił ten nóż
w nogę pokrzywdzonego,
a następnie przystawił
go do jego szyi.
Posługiwanie się nożem
niewątpliwie zwiększyło
obawy pokrzywdzonego,
co wynika wprost z
jego zeznań, skutecznie
powstrzymując go przed
jakąkolwiek próbą obrony
i stanowiło element
skłaniający go do wydania

oskarżonym pieniędzy. Odnośnie posługiwania się nożem odwołać się należy do uwag i orzeczeń przywołanych przy analizie pierwszego z czynów. Użycie tego noża bezpośrednio poprzedzało zabranie przez oskarżonych pieniędzy, które wydał im pokrzywdzony, a więc było niezbędnym elementem przestępstwa rozboju, którego dopuścili się oskarżeni. Stosując wyżej opisane formy oddziaływania na pokrzywdzonego oskarżeni zmiierzali bezpośrednio do zaboru jego pieniędzy. Świadczą o tym jednoznacznie słowa kierowane do D. C.. Oskarżeni osiągnęli cel, do którego zmiierzali, gdyż zabrali pieniądze wydane im przez pokrzywdzonego.

Oskarżeni działali tu z zamiarem bezpośrednim w celu zabrania mienia należącego do pokrzywdzonego i przywłaszczenia go. Świadczy o tym zachowanie oskarżonych, którzy bez żadnej podstawy prawnej zabrali w/w pieniądze. Oskarżeni swoim zamiarem obejmowali też wszystkie formy oddziaływania na pokrzywdzonego mające skłonić go do wydania rzeczy. Jak wcześniej zauważono oskarżeni D. K. (1) i M. S. działali wspólnie i w porozumieniu. Nożem posługiwał się

tylko oskarżony D. K. (1), lecz oskarżony M. S. obejmował jego użycie swoim zamiarem skoro groził pokrzywdzonemu, że zostanie mu poderżnięte gardło. W orzecznictwie przyjmuje się, iż „znamiona kwalifikowanej postaci rozboju realizuje nie tylko ten, kto w trakcie takiego przestępstwa posługuje się bronią palną, nożem bądź innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem lub środkiem obezwładniającym albo działa w sposób bezpośrednio zagrażający życiu, ale także ten, kto działa wspólnie z inną osobą, która posługuje się taką bronią.” (II AKa 176/13, wyrok SA w Katowicach z 27.06.2013 roku, LEX nr 1349902). Powołać można również inne orzeczenie, w którym stwierdzono, iż „dla przyjęcia współsprawstwa z art. 280 § 2 k.k. tego współdziałającego, który samodzielnie nie posługiwał się niebezpiecznym przedmiotem, wystarczy, aby miał on świadomość, że współdziała z osobą, która takim przedmiotem się posługuje i aby na to się godził, tzn. akceptował taki stan. Dla bytu przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. nie jest także konieczne, aby sprawcy, działając wspólnie, uzgodnili

uprzednio, że rozboju dokonają z użyciem niebezpiecznego narzędzia.” (II AKa 345/12, wyrok SA w Katowicach z 04.10.2012 roku, LEX nr 1285291). W świetle powołanych orzeczeń nie budzi wątpliwości, iż każdy z oskarżonych wypełnił swoim zachowaniem znamiona przestępstwa rozboju z użyciem noża opisanego w art. 280 § 2 kk.

Oskarżony D. K. (1) stosując przemoc wobec D. C. doprowadził do powstania u niego obrażeń ciała w postaci rany klutej przednio-przyśrodkowej powierzchni lewego uda, które to obrażenia naruszyły prawidłowe czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni. Takie zachowanie wypełnia też znamiona przestępstwa określonego w art. 157 § 2 kk. Oczywistym jest, że obrażenia te wywołał tylko oskarżony D. K. (1), a co za tym idzie tylko jemu należy przypisać wywołany skutek. Na poparcie tego stanowiska można przywołać wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie, w którym stwierdzono, iż:
„ Przesłupstwo z art. 157 § 2 k.k. można przypisać tylko tej osobie, która swoim działaniem lub zaniechaniem spowodowała konkretne

obrażenia powodujące naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż siedem dni.” (wyrok SA w Warszawie z 12.05.2014 roku, sygn. akt II AKa 105/14 LEX nr 1477362) Czyn oskarżonego D. K. (1) wypełnia, więc znamiona przestępstw opisanych w art. 280 § 2 kk i art. 157 § 2 kk, mamy więc do czynienia z kumulatywnym zbiegiem przepisów. Stąd konieczna była kumulatywna kwalifikacja czynu oskarżonego jako przestępstwa z art. 280 § 2 kk i art. 157 § 2 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk, tylko bowiem taka kwalifikacja oddaje całą zawartość kryminalną tego czynu. Z kolei oskarżonemu M. S. przypisano popełnienie czynu tylko z art. 280 § 2 kk i w tym zakresie nastąpiła zmiana kwalifikacji prawnej w porównaniu do zarzutu aktu oskarżenia.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
D. K. (1)	1	1a, 1b	Okoliczności obciążające - nagminność tego typu przestępstw, duża społeczna szkodliwość tego typu czynów, uprzednia karalność,

			<p>spowodowanie obrażeń ciała pokrzywdzonego D. C., działanie pod wpływem alkoholu.</p> <p>Okoliczności łagodzące - przyznanie się do pierwszego z zarzucanych czynów.</p>
M. S.	2	2	<p>Okoliczności obciążające - nagminność tego typu przestępstw, duża społeczna szkodliwość tego typu czynów, działanie pod wpływem alkoholu.</p> <p>Okoliczności łagodzące - uprzednia niekaralność.</p>
D. K. (1), M. S.	3	1b, 2	<p>Na podstawie art. 46 § 1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonych D. K. (1) i M. S. obowiązek naprawienia szkody zasądzając solidarnie od oskarżonych D. K. (1) i M. S. na rzecz pokrzywdzonego D. C. kwotę 170 (sto siedemdziesiąt) zł. Wskutek działania oskarżonych pokrzywdzony D. C. poniósł szkodę w postaci zabranych mu pieniędzy w kwocie 170 zł. W tym stanie rzeczy zasadnym jest nałożenie na oskarżonych obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej pokrzywdzonemu.</p>
D. K. (1)	4	1b	<p>Na podstawie art. 46 § 1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego D. K. (1) obowiązek zadośćuczynienia za</p>

			<p>doznaną krzywdę wyrządzoną przestępstwem opisanym w punkcie 1b zasądzając od oskarżonego D. K. (1) na rzecz pokrzywdzonego D. C. kwotę 2.000 (dwa tysiące) zł. Działanie oskarżonego D. K. wywołało niewątpliwie u D. C. krzywdę – ból wywołany zadaniem ciosem, jak też spowodowanymi obrażeniami. W takiej sytuacji zasadnym jest zobowiązanie oskarżonego do zapłaty odpowiedniej kwoty na rzecz pokrzywdzonego tytułem zadośćuczynienia. To zadośćuczynienie przewidziane w art. 46 par 1 kk ma stanowić formę rekompensaty dla pokrzywdzonego za doznaną krzywdę opisaną powyżej.</p>
D. K. (1)	5	1	<p>Biegli psychiatrzy stwierdzili w swojej opinii, iż zarzucane oskarżonemu czyny zostały popełnione w związku z uzależnieniem od alkoholu. Stwierdzili również, iż w ich ocenie należy zastosować wobec oskarżonego środek zabezpieczający pod postacią terapii uzależnień w warunkach ambulatoryjnych, co może zapobiec ponownemu popełnieniu przez oskarżonego czynów zabronionych w przyszłości. Opinia tej treści jednoznacznie daje podstawy do zastosowania</p>

			środka zabezpieczającego w myśl art. 93a § 1 pkt 3 kk, art. 93b § 1 kk oraz art. 93c pkt 5 kk. Nadmienić należy, iż oskarżony w toku postępowania sądowego wyraził zgodę na zastosowanie wobec niego takiego środka zabezpieczającego.
5. Inne ROZSTRZYGNIĘCIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
D. K. (1), M. S.	6		Zaliczenie na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresów tymczasowego aresztowania w sprawie.
D. K. (1), M. S.	7		Na podstawie art. 230 § 2 kpk nakazano zwrócić dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr I/556/20/P k. 146 akt: spodnie jeansowe marki C. (...) oskarżonemu D. K. (1), spodnie dresowe marki A. pokrzywdzonemu D. C.. Dowody te są zbędne dla postępowania i podlegają zwrotowi osobom uprawnionym.
6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia,			

<p>a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>Oskarżony D. K. (1) dopuszczając się przestępstw przypisanych mu w punkcie 1 sentencji wyroku działał z wykorzystaniem takiej samej sposobności (tożsama kwalifikacja prawna) w krótkich odstępach czasu (1 dzień), co przemawia za przyjęciem, iż działał w ramach ciągu przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk.</p>		
<p>7. Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>8</p>	<p>Na podstawie art. 29 prawa o adwokaturze z 26 maja 1982 roku zasądzone od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. P. kwotę 1.402,20 zł (jeden tysiąc czterysta dwa złote dwadzieścia groszy) tytułem obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu D. K. (1) wraz z należnym podatkiem od towarów i usług, biorąc pod uwagę ilość terminów rozpraw oraz nakład pracy.</p>	

9	<p>Na podstawie art. 29 prawa o adwokaturze z 26 maja 1982 roku zasądzone od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. K. kwotę 1.402,20 zł (jeden tysiąc czterysta dwa złote dwadzieścia groszy) tytułem obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu M. S. wraz z należnym podatkiem od towarów i usług, biorąc pod uwagę ilość terminów rozpraw oraz nakład pracy.</p>	
10	<p>Biorąc pod uwagę fakt, iż oskarżeni nie osiągają żadnych dochodów, jak też orzeczenie wobec nich kar bezwzględnych, Sąd uznał za stosowne na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 roku zwolnić oskarżonych od ponoszenia opłaty i pozostałych kosztów procesu, którymi obciążył Skarb Państwa, bowiem ich uiszczenie mogłoby być dla nich zbyt uciążliwe.</p>	
7. Podpis		